

CATALUNYA SOCIAL

Any VI. Núm. 277

■ Un any, 10 ptes. — Núm. solt, 20 cts. ■

4 de setembre de 1926

PUBLICACIÓ
SETMANAL

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Camerós, 3 (Passatge Orleó Català) BARCELONA

APARTAT 273
TELÉF. S. P. 1114

La lliçó de Mèxic

Prop de trenta cinc anys, amb un sol interval de quatre de dictadura, donà a Mèxic una pau que gosàriem a dir mecànica, durant la qual el grandíols imperi indio-hispànic florí en riquesa i progressà materialment qui-sap-lo.

Espiritualment també. Convents i collegis de distintes Ordres religioses aparegueren per tots els indrets de Mèxic i fecundaren aquella massa amorfa en la qual la raça aborígena i la raça conquistadora, en barreja secular, es veuen adulterades per gent d'alluvió i emigrants de tot llinatge, amb abundància d'elements discòls, treballats i engrescats pel seu immens i tentacular veí del Nord, els Estats Units, que necessiten de Mèxic com del pa que mengen.

En aquell tan enrevessat estat de coses posades en pau precària per Porfirí Díaz, els nostres germans de causa es cuidaren prou de la propaganda religiosa, i àdhuc social a estones; el culte catòlic assolí esplendors europeus; l'amor a la Verge de Guadalupe, — divinal Patrona de Mèxic, — formà com la medulla nacional de tots els estaments; la premsa diària tingué en *El País* llargs anys un òrgan d'acció que tirava bon tros més de dos cents mil exemplars; però aquella era de pau obrà en els nostres germans com un narcòtic i s'adormiren tranquil·lament sobre els seus llorers.

El despertar ha estat terrible. Afeblides les energies del general Porfirí Díaz — que amb mà de ferro tenia subjectats els dits elements i posades a ratlla les maquinacions ianquis contra la integritat i

la riquesa de Mèxic —, la presidència d'aquella vasta república caigué prompte en poder de generals tan ambiciosos com incapaços per a regir-la, fins a fer cap, de tomballons en tomballons, a mans de l'actual neronet de Calles, les fetes del qual tenen a hores d'ara horroritzat tot el món.

I com que els catòlics mexicans — i aquesta és la gran lliçó de Mèxic! — no es cuidaren d'educar el poble en els deures de ciutadania i el deixaren adormir-se en braços de la pau mecànica, adés assenyalada, vet aquí que en esclatar aquesta bàrbara persecució s'han trobat els catòlics dirigents amb moltíssima bona gent, apta àdhuc per a sofrir el martiri, però inepta del tot per a tota lluita social o política que exigeixi esperit patrici, organitzacions foguejades, tècnica i experiència en afers públics, que sols pot donar l'aprenentatge i l'exercici dels drets i les pràctiques ciutadanes.

Cal dir en honor dels nostres heroics germans de la "Nova Espanya", que des de la retirada del famós i assenyat dictador, han treballat amb molt de braó per a redimir Mèxic dels seus esbojarrats successors, però el fet és que una minoria, que segons les últimes estadístiques no arriba a l'u per cent, té esclavitzada la immensa majoria dels mexicans catòlics amb una mena d'esclavitud que fa bona la dels temps pitjors de la Roma imperial.

Aquesta, repetim, és la gran lliçó de Mèxic, que cal que aprenguin i aprofitin tots els catòlics militants del món.

L'auca de Sant Cristòfol

Fa poques setmanes, a *La Vie Catholique* (17 de juliol), pledejava amb simpatia i eloqüència Paulina Peugniez per al ressorgiment de la imatgeria popular religiosa, referint-se a les estampes — a casa nostra anomenades *auques* —, que havien fet les delícies de les generacions passades, especialment dels infants i de la gent senzilla. Desitja l'escriptora francesa que retorni l'art popular de la imatge, i ho demana per trobar-hi un mitjà directe d'apostolat. Per la meua banda, anys fa que aprofito les ocasions oportunes, encoratjant també els artistes i els intel·ligents a fi que entre tots es faci revivre, donant-li dies que poden ésser de major glòria encara, aquell art senzill i encisador dels "sants" colorits a mà, que a Epinal de Lorena, i també a casa nostra, segons les fructuoses investigacions d'En J. B. Batlle, havia florit amb goig dels ulls innocents i profit de les ànimes cristianes i humils.

Un artista exquisit de la nostra terra, En Francesc Canyellas, ja fa algun temps que agafà el punxó i es posà a gravar boixos amb una gràcia i una valentia que certament deixava molt lluny tots els precedents d'aquest art que venia unint "sants" i "auques" en un procés secular de decadència. Pertany, segons entenc jo, a l'escola meritíssima, avui ja històrica, d'En Francesc Galí, desvetllador de tots els bells oficis, i és company de la legió de gravadors al boix que, presidida per mestre Josep Obiols, compta amb els noms d'En Ricart (l'autor de *L'Auca de la Festa Major*), d'En Marlet de Sabadell i altres que van seguint, marcant un renaixement que serà i és ja moltíssim més interessant que l'antiguitat d'aquest art, perquè, gràcies a Déu, en aquesta matèria no tenim res a envejar, almenys per la qualitat, als francesos antics ni als moderns.

De tot aquest grup de "braus gravadors" s'ha especialitzat En Francesc Canyellas en la imatge religiosa. En altres llocs i moments vaig lloar i celebrar l'aparició de dues d'aquestes làmines treballades a boix i colorides a mà que són com una resurrecció amb inusitada dignitat artística dels "sants pintats" totalment desapareguts del mercat i que el lluc i la paciència d'En Batlle ha exhumat dels ignorats tocoms on s'amagaven, imatges que són també germanes dels "goigs", mai totalment perduts aquests i que ara En Batlle amorosament cura de resuscitar. La vàlua artística d'aquests novells "sants" supera, però, sense comparança, tot el que s'havia fet aquí en quatre centúries de "goigs"; aquell ofici d'il·lustrador popular era feina d'artesans sovint d'últim rengle, i ara s'hi posen a casa nostra dibuixants i gravadors de cap d'ala.

La primera estampa religiosa d'En Canyellas va ésser el *Sant Jordi* (1922) i la segona *La Mare de Déu de Montserrat* (1924), voltada d'àngels i rebent l'homenatge d'una tendra parella de nuvis. Ara ha sortit amb una tercera auca colorida, *Sant Cristòfol* (1926), a la qual desitjo donar per aquestes ratlles la benvinguda. És un *Sant Cristòfol* barceloní, que uneix tots els encisos de les auques d'Epinal, dels millors boixos dels nostres "goigs" populars i

de les més perfectes fulles de "sants" il·luminats que les carteres d'En Batlle estatgen. Tot justament és aquest mateix gloriós patró un dels que l'articulista del setmanari parisenc enyora: ("...des *Saint Christophe* robustes et trapus, protecteurs des voyageurs...").

Robust i cepat, el Sant Cristòfol d'En Canyellas se'ns apareix com un company protector dels viatgers per terra i per mar, perquè el nostre dibuixant el pinta travessant, l'aigua fins a genoll, les aigües verdes del Port de Barcelona. Duu a les espatlles gegantines l'Infant Diví amb la *Bola i la Creu* — el signe grat a Chesterton — i de bastó li fa un arbre que és un signe local: tota una palmera. A mà dreta del fons una mena de *muralla de mar*, i un atapeïment de cúpules i cloquers barcelonins, que la Mercè i el campanar de la Seu dominen; a mà esquerra una eixam de velers. Mariners i boters, de genolls en llurs barques, fan oració al gran sant; sota ses gambes colossals salten peixos i delfins de lluenta esquena. L'heroi gloriós, ver Atlas de l'hagiografia cristiana, és figurat per un estudi acadèmic vigorós, de traços enfonsats en el boix per una mà forta i segura; un reste de mantell li voleia de cintura a muscles, amb tot el moviment d'una talla barroca. La testa, paternal i barbuda, justifica el vers de Mossèn Anton Navarro, que documenta la fulla:

"Vós qui portau l'Infant Jesús al braç
i cada any retornau a casa nostra
transfigurat en Pare Gegantàs
dolços els ulls, clarificat el rostre."

En resum, una estampa delitosa. Els aparents anacronismes (l'etern és *anacrònic* per definició) donen a obres d'aquesta mena, alhora populars i sàvies, una gràcia intel·ligent i alhora infantil, el to precís de la devoció que es recerca d'augmentar amb una imatgeria així, piadosa i senzilla, però segellada per un legítim i seriós encuny d'art.

Una vegada més, després de felicitar amb tot l'entusiasme a En Canyellas, i desitjar-li llarga vida i protecció per a anar omplint els murs de les nostres llars amb "sants" de tan bona llei, faig una crida en general, secundant l'aspiració de l'escriptora francesa, per al major reffloriment de l'art de la imatge popular religiosa, que Mlle. Peugniez compara amb molt d'encert, per la vivesa triomfal i senzilla del seu il·luminat, amb les vidrieres de les Catedrals i les antigues estàtues policromades. Com he dit moltes vegades, hi ha un camp vastíssim per córrer i una obra immensa a fer, en aquest rengle de coses. Per què no començaria algú, de tants *meccenes* individuals i corporatius com encara, malgrat tot, i malgrat els vents contraris, gràcies a Déu tenim, a organitzar una sèrie de *vides de sants* en forma d'auques colorides, a vuit vinyetes per plana, com les d'Epinal, unes *vides de sants* que fossin les dels sants més devots del nostre poble?

R. RUCABADO

Pesch: sociòleg i economista (1854-1926)

El poble alemany està de dol. Poc després que les muntanyes de la Suàbia reberen en llur si l'home ardorós de l'amor de Déu i de l'acció catòlica, el bisbe Keppler de Rottenburg, les planures del nord facilitaven a la brisa vinguda de regions gelades d'escampar arreu l'última nova del més gran sociòleg i economista catòlic dels nostres temps: el Pare jesuïta Heinrich Pesch ha mort! Ha mort a Berlín, allà a les afores de l'enorme urbs, lluny d'aquells carrers plens de febril activitat solcats per sota terra, per terra i pels aires d'exhalacions de trens, lluny dels edificis ombríus que amaguen despatxos plens de llum i sibaritismes, on homes capficats governen gran part del món. Ha mort lluny dels obrers, que allà en la Ruhr respiren el mateix carbó que mengen les màquines; ha mort lluny de tot el món de les finances, del comerç, de la indústria, de tot el que fos economia i relacions humanes. Ha mort lluny de tot el que ell coneixia tan bé, perquè els últims anys de la seva vida no era ja ell qui recorria ciutats, ports i fàbriques, sinó els financers, polítics, homes d'empresa i trenadors d'obers qui anaven a veure'l i a rebre de la seva boca una síntesi reveladora dels problemes que els capficaven.

CATALUNYA SOCIAL s'associa commoguda al dol del poble alemany, considerant com a pèrdua pròpia la mort del P. Pesch. Déu el tingui en glòria!

* * *

Pesch nasqué en setembre de 1854 a Colònia i molt jove encara, quan cursava els estudis del Batxillerat, decidí d'entrar en la Companyia de Jesús. Féu els seus estudis de Teologia a Anglaterra i allí estudià profundament l'obrer anglès i es formà el propòsit de dedicar-se totalment als estudis socials, per tal de contribuir al salvament del poble obrer. A Berlín, on residí després d'Anglaterra, no perdé ocasió d'assistir a les classes dels més notables mestres d'Economia i ja fins a la seva mort no ha interromput els seus estudis, seguint la seva màxima d'"estudiar profundament les coses i sempre estudiar", i no afegia que amb els seus estudis basats en la més sana filosofia, il·luminava i donava el camí a seguir, tant als qui Déu ha fet amos com als qui ha fet treballadors.

De les seves obres principals recordem *La Influència Social de l'Església* (Die Soziale Befähigung der Kirche), *Liberalisme, Socialisme i ordre social cristià* (Liberalismus, Sozialismus und christliche Gesellschaftsordnung). L'obra, però, que li donà el seu renom és l'*Economia Nacional* (Lehrbuch der Nationalökonomie, Friburg, 1905-1909). La primera part d'aquesta obra, que actualment consta de cinc volums, està traduïda al castellà per En Josep M.ª Llovera, i publicada per la Biblioteca d'Estudis Socials "Ciencia y Acción". Actualment, amb la ploma a la mà, podríem dir, l'ha sorprès la mort fent el compendi dels seus cinc volums.

La importància d'aquesta *Economia* del P. Pesch

requereix, però, una mica més que una cita bibliogràfica, requereix una crítica general. Estem convençuts que les plomes autoritzades que hi ha a la nostra terra faran aquesta crítica que sobre honrar la memòria del gran home s'honoraran elles mateixes divulgant i fent-se eco de les teories de tant d'abast com les que el P. Pesch exposa en la seva obra. Nosaltres ens hem de limitar per tant a apuntar quatre notes que ens semblen característiques.

Abans que tot diem com R. de Cepeda en el pròleg de la traducció de Llovera que el P. Pesch volgué que la seva obra s'aproximés el més possible a la perfecció, fonamentant-la en els més purs principis cristians: "L'home és el centre de l'economia, ja que Déu el posà amo de la Naturalesa i tota la Naturalesa la destinà a ell".

El desenrotllament d'aquest concepte constitueix la primera part dels "Fonaments" de l'obra. Seguidament Pesch estudia la Societat i ço que en diu ciència de la Societat. Una volta vistes, doncs, la funció de l'home i per tant de la Societat, presenta clarament les agrupacions socials fonamentals i la forma d'explotació de la Naturalesa, dient-ne les tres columnes de l'ordre social: la Família (lògicament, el Municipi), l'Estat i la Propietat privada. Per fi explica i raona els principals sistemes d'organització social de l'economia, és a dir, per l'explotació de les riqueses o de la Naturalesa.

Heus aquí els "Fonaments".

Volem, però, afegir unes consideracions sobre el concepte d'"Economia Nacional" a la llum dels actuals corrents econòmics mundials, especialment alemanys. El P. Pesch tingué l'habilitat i la visió previsora de situar-se dintre els corrents econòmics del seu temps (abans de la guerra, puix fou l'època en què escriví la seva obra), i ensem de preveure i àdhuc d'acceptar els corrents que aquests dos o tres darrers anys es dibuixen en la ploma d'uns quants economistes, especialment europeus i la majoria alemanys. Ens referim al concepte de "nacional" que llavors es tenia de l'economia, referint-la cada nació quasi exclusivament al seu benestar nacional, acceptant solament les relacions exteriors com a una necessitat, però sense preocupar-se ni de lluny que deu o quinze anys després es pogués pensar pràcticament que el món era una unitat econòmica, i que per tant totes les nacions depenien en un grau molt més gran del que es pensaven de les altres, i que les forces econòmiques naturals eren molt més potents que les legislacions duaneres, les de protecció a la indústria, les d'estabilitzacions de canvis, les de foment a l'exportació, etc., etc. Així, doncs, avui dia els directors de l'economia d'una nació, diem-ne, han de comptar amb la situació econòmica mundial, o almenys d'un continent, per no portar el seu país a un cataclisme econòmic, tant més fort com més capacitat econòmica desenrotlli. És a dir, existeix una completa interdependència econòmica de tots els Estats. Aquest principi és el que ha donat lloc al moviment de Pan-Europa, al d'unió duanera europea,

a la convocatòria d'una conferència econòmica mundial i pràcticament a la formació de grans sindicats internacionals en rams elèctrics (bombetes), metal·lúrgics (trefileria), minaires (potassa i coure), químics (productes nitrogenats) i molts altres en formació.

El P. Pesch, doncs, ja en 1905, inserí en la seva obra el següent paràgraf sota el títol de "Concepte de l'economia nacional i mundial": "Que diversos Estats constitueixin en certa manera i fins a cert punt una espècie de cercle o districte econòmic de més gran extensió mitjançant tractats especials, és cosa que en determinades circumstàncies pot ésser necessària per al bé particular de cada un d'ells; en aquest cas, però, el sistema econòmic convencional resultant no agrupa en una unitat superior les economies privades i públiques nacionalment distintes de què consta, com ho fa l'economia nacional amb les economies dels diversos membres de la nació. Cap de les nacions contractants no subordina, en el cas suposat, el bé comú del seu poble a un suposat

bé general de totes les federades. El principi determinant i decisiu per cada una d'elles és sempre el bé nacional propi. I aquest principi serà valedor fins a tant que l'economia mundial formi encara un sistema molt més extens que el de tot Estat o Societat política, fins a tant que la poderosa Federació d'Estats o Imperi Universal dintre de la qual tota distinció entre economia nacional o mundial mancaria d'importància romanguin ocultats en el misteriós si de l'esdevenidor", i afegeix, col·locant-se ja en la posició del seu temps: "que algun dia l'economia nacional arribi a deslligar-se de l'Estat o Societat política, és molt poc versemblant. Per aquesta raó el contingut jurídic social del concepte "economia nacional" mai no arribarà *per complet* a perdre la seva importància". El P. Pesch, doncs, fou precursor no sols de l'actual moviment de Pan-Europa, sinó d'altres de més amplitud. Heus aquí un caire de la profunditat dels seus pensaments.

R. PERPIÑA GRAU

Campanya d'altura

Contra les modes indecents

Començà aquesta campanya per les severíssimes admonicions del Pare Sant condemnant la immodèstia en el vestir i tocant a sometent, per dir-ho així, en tot el món catòlic, per tal d'aixecar una universal croada de rescat del pudor cristià, que ja sols resta en moltes parts com a record històric.

A aquesta campanya papal s'ha sumat l'Episcopat en massa. El d'Espanya publicà una forta Pastoral, fresca encara, de què donàrem compte oportunament.

La reina Victòria secundà la campanya posant fre als *desabillaments* de les dames cortesanes que tant escandalitzaven en els "actes de Cort".

De tot ço que es refereix a aquesta que bé podríem anomenar "campanya de salvació universal", n'hem anat fent ressenya al seu degut temps en les planes de CATALUNYA SOCIAL.

Avui hem de registrar amb joia altres dos fets remarcables en aquesta gran croada social-religiosa.

Els reis d'Anglaterra s'han cregut obligats a cridar l'atenció de l'aristocràcia anglesa sobre els abusos indecents de les modes femenines, indicant la conveniència d'adecentar-les ràpidament. No cal dir com sabran correspondre a les indicacions reials les classes directores de la societat anglesa, i com el bon poble anglès les anirà imitant quasi automàticament.

L'altre fet remarcable s'ha produït a Itàlia. El Govern italià no ha perdut el temps suplicant a les dones que vagin vestides. Les indecorositats en el seu abillament seran reprimides i castigades *ipso facto*. Mussolini, que és més llest que Ambricant (un personatge popular que no coneixem sinó de nom), ha aprofitat l'avinentesa per a nacionalitzar

les modes, creant, a l'efecte, una Junta de dames de la més alta aristocràcia, patrocinada per la reina, que estudiarà i proposarà les modes femenines prescindint completament dels figurins de París.

A Grècia també s'han pres mides governatives per tal de posar seny a les dones que no en tenen.

A Espanya, donada la desimboltura de què fan gala moltíssimes dames i damiselles, moltes de les quals valdria més que no es vestissin, fóra fàcil tornar-les-hi el seny perdut aplicant les disposicions vigents sobre "pública honestedat", o tractant-les com a dones públiques que semblen ésser; que a tant ha arribat l'abús en el desvestir i en el caminar de moltes dones, per altra part honrades, que les públiques hi tenen molt a aprendre...

Déu sap com hem de violentar-nos per a posar de relleu aquests contrafurs de l'abans per antonomàsia "devot sexe", però les coses han arribat a tal punt que el nostre silenci fóra una claudicació.

Per això registrem amb tant de gust tot quant es fa per a posar fre a aquesta general desviació que fa recular a la societat dita cristiana al més pur estat salvatge.

Cal sols mirar com van despullades les criatures... i les que no ho són.

Algunes persones piadoses han insinuat un mitjà pràctic de lluita contra les dones desvestides: girar-les-hi la cara com es gira, quasi instintivament, en passar pel costat de les dones públiques. No està mal. Però aleshores, serà possible caminar drets per les nostres vies ciutadanes?

A. Z.

La vida cara

"La vida és cara". Frase massa coneguda en la nostra existència quotidiana... Ja es repetia abans de l'acabament de la guerra, però ningú no hi prestava l'orella atenta: era més repetida que sentida, tímidament murmurada per la gent humil, per les famílies que sofrien; ningú, però, no hi volia saber res! Es guanyava tant! La vida era feliç. Què importava l'augment del preu del viure, quan els guanys augmentaven encara més! Per a alguns aquest augment no representava sinó l'enorme desenrotllament de la seva fortuna; per a d'altres, més sensibles als mals comuns, es veïen ells mateixos afavorits per les circumstàncies generals.

Així, fins a la fi de les hostilitats, la il·lusió de la fortuna sempre trobava un esperó. La repartició apareixia manifestament illegal, però si hom atenia al conjunt del país, devia plantejar-se aquesta qüestió. El país s'ha empobrit durant la guerra o pel contrari ha augmentat la seva riquesa. Aquest dubte ens sembla avui estrany i hom es recorda a penes de la seva realitat.

Els ulls s'obriren aviat: des de l'armistici data una vertiginosa pujada de preus, sostrets a les combinacions internacionals que els comprimien fins llavors; els gemecs començaren a créixer, tant sota la pressió de misèries desconegudes fins llavors, com pels motius que aconsellaven de sofrir-les amb silenci. La desproporció en la fortuna dels particulars es notava cada jorn més: els negocis no abundaven pas i la creença estúpida que a totes les penes anava a succeir una bonança immediata, d'una existència fàcil, contenia les multituds. Hom observa ràpidament que hom no trobaria millor sort, i les decepcions, més rudes que les esperances, s'assenyalaren amb totes les seves dificultats. Durant l'any 1920, els preus

augmentaren contínuament, i la mà d'obra no absorbia totes les mans en vaga; la producció, sostinguda per un consum que no es basava en preceptes d'economia, deixava entreveure la crisi...

Així l'esperit públic va experimentar una evolució ràpida, concomitant als esdeveniments. En els temps de les il·lusions i de les esperances de fer-se amb grans fortunes, regnava una aspiració cap a una societat més fraternal, concebuda sota uns aspectes molt diversos on coexistien els desigs de comprensions i les ganes d'ascensions, que mantes vegades provoquen les violències. Agreujant-se les dificultats materials, es declaren les rivalitats al mateix temps que s'eixamplen les diferències de les posicions personals i les reclamacions dels qui sofreixen. Aquests per altra banda pertanyen a dues categories: els qui no en tenen prou amb llurs ingressos i aquells que gasten més del que guanyen. Llavors es fa visible, més que mai, la qüestió social, quan les recrudescències i els apassionaments marquen, com en gràfics on s'inscriu la febre de les malalties, la *corba de les crisis socials*: el desequilibri econòmic.

Retrobar l'equilibri—sinònim de la salut—; heus aquí el gran problema, urgent de resoldre si hom vol que a una guerra social no en succeeixi una altra.

Quan sobreve la crisi industrial, una segona constatació s'imposa: ja no són solament les relacions d'individu a individu, de classe a classe, de productors a consumidors, de ciutadans a l'Estat, ço que demana una reglamentació: el conjunt de la nació troba a faltar quelcom, l'equilibri de les parts troba a faltar un punt de sustentació, una base sòlida: l'estat econòmic de la nació no ofereix ja aquest terreny ferm sobre el qual hom pugui aixecar l'edifici de l'harmonia.

MAURICI EBLE

La crisi del treball a Catalunya

La primera resposta

A l'enquesta oberta, ens contesta un anònim subscriptor del nostre setmanari a Sabadell.

El seu criteri

"Efectivament, ens diu, ens aclapara una crisi forta, que suposem que no serà momentànea, sinó desgraciadament llarga en general.

Anys enrera, quan la guerra, la manca de producció en altres països industrials, aportava clients casuals al nostre i tant el preu de la mà d'obra com el de les primeres matèries pujava incessantment. Jo havia sentit a dir mantes vegades a compradors d'Amèrica que el dia que s'acabés la guerra recordarien tots aquest desgavell... i així ha succeït.

Ha quedat la vida cara. Un descontent exterior i una tivantor de relacions entre els factors del treball.

Altrament la típica economia espanyola agreuja el problema. L'excés de latifundis, amb tots els seus mals, és un róssec perillós.

Al meu juí, una infinitat aclaparadora de tot el que és inútil i improductiu, un excés de despeses esgarriós i un empobriment general del treball per l'excessiva tributació són les causes d'aquesta crisi.

La seva signatura

L'anònim comunicant ens priva el seu nom i firma, Un sabadellenc que treballa.

Nostre comentari

Molt ens plau de veure secundada la nostra campanya per un element actiu del treball que coincideix en un tot amb el criteri ja exposat en les nostres columnes.

Ben aviat seran publicades les opinions dels elements directius i tècnics de Catalunya, a alguns dels quals s'ha enviat ja l'oportú temari i han promès de respondre-hi ben aviat.

J. PEDRÉS

Del conflicte religiós a Mèxic

Segons notícies fidedignes, els representants de la Lliga Catòlica de Mèxic per a la defensa religiosa, visitaren les redaccions dels diaris *El Universal* i *El Excelsior*, queixant-se que els dits diaris havien deixat de publicar íntegrament el programa del boicot dels catòlics contra les lleis antireligioses, demanant una resposta categòrica.

Els representants alludits manifestaren als diaris que, en cas de no publicar el boicot catòlic, retirarien els anuncis catòlics que publiquen.

En llegir aquestes notícies de les quals ens hem assabentat pel cable, se'ns acuden algunes consideracions que en converses particulars i en articles en revistes catòliques hem manifestat mantres vegades.

Del que passa a Mèxic, respecte de l'actual situació religiosa, segurament que una bona part en tenen la culpa els propis catòlics, el mateix que passa en altres indrets.

Ha estat necessari una persecució a l'Església, perquè els catòlics pensessin en la conveniència de retirar llur ajut i llurs cabals als diaris neutres, que mantenen amb els diners amb què haurien de mantenir la premsa catòlica, precisament, per evitar que els governs radicals, amb un cop de ploma, es possessionin dels béns de l'Església. Es neguen a la propaganda catòlica unes quantes pessetes, donant-les a mans plenes a la premsa sectària, per arribar al moment de perdre els béns i propietats de l'Església i de les institucions catòliques de tota mena.

Jo he vist capellans amb diaris neutres a les mans. En preguntar-los per què no afavorien la premsa catòlica, m'han contestat com qualsevol vulgar, que els diaris catòlics mancaven d'informació. Precisament, els nostres diaris manquen d'informació perquè se'ls neguen les pessetes que doneu als diaris neutres, que són pitjors que els netament anticlericals, perquè tiren la pedra i amaguen la mà.

Si l'actitud de la Lliga Catòlica de Mèxic s'hagués observat des de sempre, ara no hauríem de lamentar els successos que posen de manifest l'odi dels sectaris.

Per als neutrals i anticlericals, no hi ha pena més gran que l'atac a la caixa. Si els catòlics deixessin de portar els seus avisos i subscripcions als diaris alludits, no solament no tindrien vida pròpia, sinó que en cas de subsistir estarien amb nosaltres, encara que encobertament, però almenys no semblarien la mala llavor com fan ara.

El que passa a Mèxic hauria d'ésser un avís per als catòlics de tot el món, de no adormir-se, i de declarar la guerra directa a la caixa dels diaris i publicacions de tota mena, no solament d'un caient anticlerical, sinó d'una manera més directa als neutres, que són els pitjors, que són els que enganyen els incautes, barrejant notícies i publicant articles d'un sabor dretista i fins catòlic, junt amb els que fan ostentació de llurs idees esquerranes i contràries a la moral i a la religió.

Nosaltres, bo i desitjant que els catòlics de Mèxic surtin victoriosos de les seves activitats i lluites amb el sectarisme odiós, lamentem, però, que la noble i altiva actitud d'ara no hagués estat posada en pràc-

tica molt abans, negant els diners als diaris i publicacions que tant de mal han fet a Mèxic i a les creences de la majoria dels mexicans. Cal que els catòlics de tot el món pensem en l'avenir, i que si ara ens adormim, serà tard quan en despertar-nos pretenguem d'encarar-nos amb els enemics que sempre esperen les nostres dormides per a incautar-se dels béns i cabals de la nostra religió i de les nostres institucions.

El més lamentable és haver de pensar que l'estat de consciència del poble mexicà, en el conflicte religiós actual, ha estat el fruit de les propagandes d'anys i anys, portades a cap pels diaris i publicacions sostinguts amb els diners de molts catòlics.

Fetes aquestes consideracions, per a exemple dels catòlics, ajuntem-nos a les intencions del Sant Pare, pregant per l'Església de Mèxic, demanant a la Verge de Guadalupe que vulgui fer brillar la fe dels humils, de la major part dels mexicans que han estat enganyats per homes i governs sectaris que tot dient-se lliures i avançats, estan sotmesos a les sectes tenebroses que esclavitzen els homes amb juraments furibunds i ridículs ensems.

LLUÍS FÀBREGA i AMAT

La Cooperativa Popular de Barcelona

Al saló de Conferències de l'Acció Popular, tan propici per als actes d'aquesta naturalesa, es reuniren el diumenge proppassat els socis d'aquesta prestigiosa entitat social que és la C. P. B., una de les obres que recorden més al viu la fructuosa tasca social-econòmica del seu fundador i president honorari, excel·lentíssim senyor don Ramon Albó.

El president efectiu de l'entitat, don Juan Grabulosa, obrí la sessió reglamentàriament, llegint-se tot seguit l'acta de l'anterior Junta semestral, el Balanç del Comptador senyor Marc, i la Memòria del secretari senyor Rovira.

La forta crisi de creixença que ha sofert en aquests exercicis socials últims la simpàtica entitat cooperatista es reflecteix prou bé en el ben compost Balanç i en la comprensiva Memòria llegida.

També es reflecteix en ambdós documents i en les explicacions donades per la presidència, com igualment en les mocions i parlaments dels senyors socis. I no tan solament s'hi veuen clars els efectes de la dita crisi, sinó els de la crisi general que pateix l'economia del viure ordinari a tot el món, i àdhuc la crisi moral de què tothom es queixa en les relacions econòmiques de tota mena.

D'aquests flagells no n'escapa ningú; tothom n'és víctima.

I la C. P. B., que ha pogut tancar aquest primer exercici de l'any 1926 cobrint amplament totes les seves quantioses despeses i els múltiples serveis i les fortes rebaixes reglamentàries, no dubtem que sortirà rejovenida d'aquesta prova i que la seva crisi de creixença es resoldrà en un magnífic esclat de vida robusta i folgada.

S.

La protecció a la infància

L'Església Catòlica escampa arreu del món la sàvia moralitzadora de la religió, i els seus membres van a llunyanes terres per a fer conèixer primer i practicar després, les ensenyances que ens llegà el diví Mestre, i així formar famílies, pobles, estats i nacions que visquin i es desenrotllin a l'empar de l'Església.

Però quan toquem les realitats d'aquesta vida moderna en les nacions i Estats que es diuen civilitzats i en les ciutats on es concentren la civilització i la cultura, en les quals no manquen els llocs de llur expandiment i els refinaments de tota mena i on a pler notem un contrast denigrant de barbàrie i salvatgisme, aleshores pensem que abans de portar a llunyanes terres els béns immensos de la religió, caldria, però, evangelitzar aquests centres de maldat de casa nostra. Mal podem anar a treballar fora de casa, quan tanta feina i de tan bon fer tenim dins de casa.

Entenent-ho així, alguna selecció d'ànimes desitjoses del bé del proïsme han fet i fan el que poden; més, moltíssim més podríem fer, si tots portéssim a l'obra comú el nostre esforç material, moral i en el seu defecte pecuniari.

Sempre en la terra ha estat nombrosa la pobrisalla. No volem pas suposar que de cop i volta pugui desaparèixer; el que hi ha, és que moltíssimes necessitats poden ésser atenuades, si no guarides, amb tractaments preventius, en particular les misèries que provenen del vici i de l'apartament de la llei natural i de les normes de l'Evangeli.

Per això la Religió Catòlica ha trobat el camp obert de la seva actuació no sols en la predicació i l'ensenyament, sinó en la fundació i sosteniment de tants i tants Asils, Orfelinats, Hospitals i altres obres de caritat on, ensems que al pa de l'ànima, s'atén al pa i la salut del cos, exercint aquell apostolat social per a fer homes de profit en la societat actual, descarregant-la d'aquell llast onerós que en ésser abandonat constituïria un element malsà i pertorbador i llevat on fermentaria tot seguit la revolució social.

No es cregui que siguem nosaltres fins a cert punt defensors i partidaris del sistema d'Asils, Hospicis i altres institucions similars. Com a mal menor les hem d'admetre, sostenint-les, millorant-les i perfeccionant-les, això sí. La missió que l'Església i en nom seu les comunitats religioses s'han emprès per a remeiar les necessitats dels temps actuals, han fet imprescindible que es fundessin ordres monàstiques a aquest fi dedicades.

La vida d'Asil benèfic, tal com avui s'entén i es practica en general, no és pas (llevat d'honroses excepcions) el que hauria d'ésser per a complir un fi i una missió social, en profit de la societat, de la Religió, de la família i del propi individu.

Molts de nosaltres, quan se'ns ha previngut un de tants casos com cada dia i cada moment se'ns presenten, de procurar per tots els mitjans fer encabir en un Asil benèfic un desvalgut, no sembla sinó que ens hem tret un pes, una nosa del damunt, i l'hem carregada a un altre que voluntàriament es prestava a complir el nostre desig, substituïnt-nos en aquest

deure, voluntari si es vol. I ara preguntem-nos si en aquest cas hem exercit una obra de caritat o fet un servei al nostre egoisme...

Els Asils són l'obra d'aquestes Babilònies modernes que se'n diuen grans urbs, on per a enlluernar i per a fruir dels benestars materials de les riqueses, del luxe i del plaer, s'arreconen les misèries en llocs on no fereixen els ulls ni els cors, ni ens recordin als ciutadans els sofriments de la humanitat i les nafres que pateixen tants i tants dels nostres germans.

Recorregueu pobles i viles i no trobareu cap d'aquests immensos Asils, on la vida s'atura, s'esmortueix i els dies són grisos avui com ahir, ahir com demà, i no passa res que doni alè a tantes voluntats, si no és el dring metàl·lic de la campana o de la corneta que mana fer això o allò altre.

En molts Asils, l'amor, l'estimació, l'afecte de la mare, dels germans, no hi és; tampoc però no hi és, per dissort, en moltíssims fogars de la classe obrera, puix que els uns perquè no en tenen, vivint rellogats, i els altres perquè fan la vida que els deixa lliure el treball en el bar, la taberna, el cafè i altres llocs...

Per al conjunt de la societat moderna s'ha trobat el remei dels nostres mals en la panacea de l'Asil; allí hi cap tot i no sembla que hi hagi altra manera d'exercir la caritat si no és aixecant aquestes presons immenses que en diuen Asils, tan antinaturals (i anava a dir antihumanes), on arreconats tots els germans que ens fan nosa, vinguin a ésser, els Asils, com una mena de quarto dels mals endreços endreçat i classificat...

Aimants de la vida cristiana, ens dolem dels corrents moderns que la volen socialitzar o contrafer-la en la institució de l'Asil. No podem fer-hi més; cada volta que als nostres ulls es presenta una d'aquestes llargues corrues de nois o de noies uniformats, tristos, amb la mirada vaga, encara que tranquil·la, sense aquella alegria pròpia de la infantesa, el cor se'ns oprimeix pensant que cada una d'aquelles vides és l'epíleg d'una història burda, d'una tragèdia o bé d'un crim execrable...

Alguna cosa semblant ens passa quan visitem algun d'aquests establiments anomenats Asils. Allí vivim la vida de la societat contemporànea, i pensem que l'egoisme humà està tan aferrat en el nostre cor, que sembla que volem fer callar l'acusació de la consciència mostrant-li aquella mena d'obres de reparació de les nostres disbauxes i desgarriments.

No blasmem pas l'Asil com obra de caritat. El mal d'Asil, com a mal menor, avui aconsegueix un fi cristià, humaníssim, en fer-se càrrec de les desferres socials i procurar retornar-les a la societat regenerades i robustes.

Millor fóra que la moralització de la societat i el seu fonament, que és la família, fessin innecessària la substitució per l'Asil. Les Babilònies modernes, on s'acoblen les virtuts, els vicis, la cultura i el salvatgisme, són una mena de Pentàpolis, unes Babels, que al pas que porten tiraran per terra tota la civilització aportada amb tants de sacrificis pel Cristianisme.

L'actuació de la dona catòlica

França

La "Unió Femenina Cívica i Social" de França, d'ençà del Congrés que celebrà el desembre darrer, que treballa ardidament per aconseguir la difusió del seu ideari.

A conseqüència d'una enquesta tramesa a totes les seccions i grups ja nombrosos que existeixen arreu de França, la dita unió femenina es capté de la greu qüestió de l'abandonament de la llar. Tres comissions s'han ocupat dels resultats de l'enquesta: la comissió familiar, la conclusió de la qual fou: ésser de tota necessitat treballar per la cristianització social; la comissió d'estatge, que ha posat de manifest la necessitat de crear una oficina d'informació amb un conseller jurídic i tècnic destinat a informar jurídicament i tècnica les persones que desitgin construir cases a bon preu, i per fi la comissió rural, que, tenint en compte l'abandonament de la llar en els pobles rurals, es pronuncià a favor de la multiplicació de grups femenins rurals, per assolir l'educació social i cívica de la dona i la formació cristiana de l'infant i de les donzelles.

La Unió femenina està redactant un fascicle per tal de donar a conèixer a les futures electores tot el que han de saber de dret constitucional i administratiu, i ha acordat insistir en la necessitat de proveir les dones d'una tarja d'identitat, que les permeti votar en el cas que el sufragi femení sigui adoptat per sorpresa, tota vegada que les dones comunistes posseeixen ja una tarja d'aquesta mena.

Els elements directores d'aquesta organització han manifestat els seus desigs que romanguí estrictament fidel a les direccions de l'Església. Cal, han declarat, que formi la dona de tal manera que sigui capaç de restablir la unió entre el món i Déu, és a dir, de restablir l'ordre en el món.

Són també dignes d'esmentar-se algunes de les afirmacions que féu en una conferència Mr. Philippe de les Cases. Demostrà la immensa necessitat que tenen les dones de realitzar en el camp de l'acció cívica o política, que no s'ha de confondre amb l'acció electoral.

Per a conquerir les multituds indecises per a les idees justes i vertaderes han d'exercir una acció social, metòdica i perseverant, que adoptarà totes les formes susceptibles d'atraure els esperits i els cors, des dels primers anys de la vida fins a la senectud. Per a moltes tasques l'home no és apte i en canvi la dona té grans aptituds. Els consultoris d'alimentació, la col·laboració a un secretariat social, l'organització de biblioteques en les parròquies rurals, etc.,

són tasques que pot fer admirablement la dona. L'acció electoral no ens permetrà atendre el nostre fi, que és amarar la França de principis cristians; en canvi, una acció cívica i social, intelligent, vigorosa, contínua, ens ajudarà poderosament.

La Unió femenina ha celebrat actes piadosos, que posen de manifest la seva espiritualitat.

Estats Units

Les dones catòliques dels Estats Units despleguen una gran activitat per aconseguir la cristianització del poble.

No fa molt de temps celebraren un Congrés molt important que obtingué un gran èxit.

Heus ací els assumptes més importants que s'hi varen discutir: la instrucció, el problema de la immigració, la preocupació per la joventut femenina, les qüestions socials i en particular la de la pau. Digne d'esment és la decisió d'instituir un capital de sis cents mil dòlars, per a la fundació d'una escola nacional catòlica social (School of Social Service).

A propòsit de l'escola social el doctor William J. Kerby digué aquestes paraules: "Si tal escola no pot crear-se, els estudiants catòlics de les qüestions socials hauran de subjectar-se a aquestes alternatives: o acontentar-se amb una instrucció incompleta per a la seva obra, o freqüentar altres escoles no catòliques, o finalment romandre en la impossibilitat de pendre part en les obres de caràcter social".

Referent a la literatura i a la moda han pres el següent acord: "Les escandaloses violacions de la modèstia en el vestir i en l'honestedat cristiana han d'encoratjar-nos a defensar, individualment o col·lectiva, de paraula o amb obres, aquells principis cristians que són la base de la vida honesta. Nosaltres ens comprometem a fer tot el que de nosaltres depengui en el camp religiós i civil, per a defensar els nostres fills de la influència malfactora de la literatura eròtica, de la moda, i del teatre immoral, i a reconstruir una efectiva consciència pública per mitjà d'una premsa, d'una moda i d'un teatre completament honestos".

Deia el P. Gracià Martínez que les dones formen la part més sana de la humanitat i que, per tant, cal esperar molt de la seva actuació. La dona podria fer molt per a cristianitzar el poble, però dissortadament moltes vegades es declara esclava de la moda i, deixant de banda la seva espiritualitat, es converteix en una dona pagana.

J. C.

Lògica maçònica

Els catòlics mexicans, privats de poder practicar el culte catòlic en el propi país, gràcies a les lleis inconsútils de la constitució, inspirada per l'odi sectari, formaren la "Lliga de defensa de la llibertat religiosa" per a boicotejar les disposicions del govern, i el president mexicà, després de qualificar el moviment de ridícul, s'ha permès de tractar l'assumpte per veure si cau dintre el marc d'una temptativa de sedició, afegint encara algunes declaracions que anem a transcriure, per demostrar una vegada més la lògica maçònica, dels homes que tenint sempre la paraula *llibertat* en els llavis, i declarant-se amants de l'ordre, priven la llibertat dels catòlics i alteren l'ordre de la República.

Entre altres coses, el senyor Calles digué el que segueix: "Puc dir que aquesta actitud (la dels catòlics) pertorba l'ordre públic, perquè la crisi econòmica, si es produís, afectaria la tranquil·litat pública. El propòsit dels agitadors catòlics fallarà i donarà definitiva evidència de llur manca de força, perquè la vida econòmica de Mèxic és independent i els agitadors religiosos, que en rigor són revolucionaris disfressats, no podran influir en la indústria i en el comerç. Les forces virils de Mèxic s'han desenrotllat prou per a no dependre de ningú que pensi explotar-les en benefici propi. Entre les forces virils estan les religioses, siguin catòliques, protestants o de qualsevol altra denominació, i no van a patir ni a aminorar-se per l'esforç mal intencionat d'una d'aquestes agrupacions."

"Què pot fer el govern d'un país, — segueix dient Calles, — quan una agrupació social, religiosa o de qualsevol altra denominació, refusa públicament les lleis fonamentals i anuncia l'intent d'atacar les lleis incitant el poble a repudiar la constitució? El meu govern no solament ha d'exigir estricta obediència a la constitució, sinó que es vetu en el cas d'imposar-la. Hi ha lleis la vigència de les quals data de mig segle. El seu compliment és obligatori i lògicament necessari, encara més quan el clergat confessa que ha estat violant les clàusules de la constitució de l'Estat. Les sancions assenyalades no tenen caràcter d'excessos. El govern ha fet saber clarament quina seria la seva actitud, qualsevol que fos la filosofia o idees religioses que hagués de perseguir, sense rancor i sense mala voluntat, pels bisbes i arquebisbes."

Les constitucions es dicten per als pobles, i no es fan els pobles per a les constitucions, i hom reconeix que no obstant el que passa actualment a Mèxic, la immensa majoria del poble té arrelades les idees catòliques, i avui els mexicans estan a mercè d'uns quants audaciosos, que inspirats per l'odi, i manats per les forces ocultes de la maçoneria, han d'obeir les ordres dels poders estranys i desconeguts per a portar a cap la persecució religiosa decretada, quan han vist en el poder de Mèxic homes que, bo i dient-se *lliures i tolerants*, han estat prou *dèbils* per a obeir el que se'ls mana, fins amb amenaça de la vida. Aquesta és la veritat única, i Calles, que se les dóna d'home lliure, sap prou bé que si no obeeix el que li manen els poders amagats i estranys al poble i a la constitució mexicans, hauria de pagar amb la vida la seva desobediència.

"A Mèxic, — continuà el flamant president, — des dels temps de la Independència fins avui, l'Església Catòlica ha constituït un problema polític constant. S'ha debilitat tant en la seva influència espiritual, que, amb excepció d'un petit percentatge de bons fidels catòlics, incapaços de veure a través de les intrigues de l'Església, tots els altres a Mèxic s'han donat compte, perquè, demés de catòlics són bons mexicans, que entre els deures religiosos i l'obediència a llurs mals pastors, que persegueixen objectius temporals polítics, hi ha un abisme. Naturalment, el meu govern no ha de veure's cohibit cedint en la seva fermesa d'aplicar sancions als caps religiosos i mals prelats mexicans que amb el pretext de la religió s'oposen a l'obra constructiva que el govern porta a cap. Cada nova manifestació d'animositat o obstrucció a l'obra del meu govern, servirà per establir noves penes que s'aplicaran severament als que es neguin a obeir les lleis de Mèxic."

Es tan absurd el que passa a Mèxic, que encara s'hi ha d'afegir la declaració sarcàstica que hem transcrit del seu actual President, com si els catòlics es queixessin d'estar massa bé i de viure en el país ideal de la llibertat.

El cert és que els catòlics no poden practicar el seu culte, en els seus centres, en les seves esglésies i temples, ni en llurs cases particulars, car aquestes idees religioses són penades per una constitució que es vanta de voler ser una de les més avançades i liberals que existeixen en el món. Constitució dictada i sostinguda per homes que es diuen *lliurepensadors*, però que, abusant de les baionetes i de la força bruta que s'han procurat amb la mateixa constitució, priven que els altres manifestin llur pensar, fins a l'extrem de pretendre, ridículament, que puguin arribar a poder pensar, volent ofegar les veus de les pròpies consciències.

Prenguem bona nota els catòlics del que passa a Mèxic; de les mesures dictades per un govern sectari i liberal, inspirat i governat per les sectes secretes, en contra de l'Església Catòlica, i quan els sectaris ens parlin de la intransigència catòlica i del fanatisme dels clericals, els recordarem els fets que ara es succeeixen en una nació catòlica, on la majoria dels seus habitants són privats de poder exterioritzar el culte que senten i segueixen.

Ja ho hem dit altres vegades, des d'aquestes mateixes columnes, que si no tinguéssim les idees catòliques que tenim, ben arrelades, ens les faria tenir i arrelar l'actitud dels anticlericals, amb el seu odi i sectarisme, cometent els més ridículs i ensems horribles atemptats contra la llibertat i el respecte dels que no pensen com els actuals governants mexicans, esclaus de les lògies, a les quals han d'obeir amb fe cega i amb pena de la vida si no compleixen les seves ordres tenebroses.

Preguem a Déu perquè cessi la persecució dels nostres germans a Mèxic, i aportem tots els catòlics el nostre concurs per a desprestigiar els homes que desgovernen aquella nació catòlica, procurant que els dies dels governants actuals siguin comptats.

Llibres nous

El Sant Evangeli de Nostre Senyor Jesucrist. Concòrdia dels quatre Evangelistes. — Foment de Pietat Catalana.

Heus ací un dels llibres que s'hauria de difondre més per la nostra terra. Nosaltres el posàrem especialment a les mans de la joventut. Dissortadament observem moltes desviacions en l'ordre moral que s'evitarien si els nostres intellectuals tinguessin una formació religiosa molt més sòlida. Avui existeix un gran desequilibri entre la Religió i la ciència. Trobariem molts joves que coneixen les obres cabdals de la filosofia heterodoxa i de la literatura eròtica i sensual i no saben un borrall de Religió. Creieu que si fos més coneguda la paraula de Déu, que serien tan nombrosos els que viuen al marge de la moral cristiana? Cada home pecador té una filosofia pròpia per a justificar els seus actes.

El món necessita conèixer la moral de l'Evangeli. Hem perdut el temps en dissertacions acadèmiques i hem deixat de banda la predicació de l'Evangeli. No són pas homes eloqüents i erudits el que necessitem, sinó ànimes bones que sàpiguen fer conèixer al poble la paraula i la vida de Jesús.

Parleu de Jesús davant de l'auditori més banal i indiferent i veureu com us escoltaran amb els ulls plens de lluïssors. Unicament el combaten aquells que estan posseïts d'un odi satànic.

Bella cosa és que el poble conegui la vida exemplar dels sants, però abans ha de conèixer la del bon Jesús. La santedat no és altra cosa que un enamorament. Els sants són uns enamorats de Déu. Quan aconseguim esquinçar les boires de l'esperit i veiem dins de nosaltres la faç serena de Déu, ja no el podem abandonar mai més. Si en els nostres ulls no hi haguessin tantes tenebres, no sabríem fer altra cosa que pensar en Jesús. Si el sol és l'astre de la vida material, Jesús és l'astre de la vida espiritual. Allà on no hi ha Jesús regna la mort i les tenebres.

"Foment de Pietat Catalana" ha fet una obra molt meritòria contribuint poderosament i d'una manera molt eficaç a la difusió de l'Evangeli. El devot català ha d'agrair el seu esforç. Es sens dubte la institució que en l'ordre espiritual ha fet més bé a la nostra terra. Són tan pocs els que fan obra constructiva que els hem d'ajudar amb totes les nostres forces.

El treball feixuc i pacientíssim d'ordenació dels fets evangèlics, es deu al Dr. Pere Ginebra, un dels sacerdots més distingits i competents de Catalunya en aquesta matèria. La seva tasca és verament admirable.

L'Evangeliista ens fa conèixer únicament una part essencial de la vida de Jesús. Unint els quatre tindrem una visió integral de la seva vida. Els Evangelistes ens donen una visió personal de la vida de Jesús. Certament que els Evangelis són llibres inspirats, però els Evangelistes en escriure'ls no es podien desprendre's de la part humana. Sant Joan, per exemple, ens revela la divinitat de Jesús i altres Evangelistes demostren la seva humanitat. De vega-

des obliden alguns detalls. Sant Lluç no ens diu si Judas estava present en el sopar eucarístic.

Per bé que tots els Evangelistes segueixen ordinàriament l'ordre cronològic en fer la narració dels fets, no és idèntic el pla general de cada Evangelista. Sant Mateu, per exemple, sovint en prescindeix, però segueix un ordre sistemàtic. En canvi Sant Joan i Sant Marc segueixen fidelment l'ordre cronològic.

L'il·lustre Dr. Ginebra ha hagut, doncs, de superar gran dificultat. No és pas un treball planer el que ell ofereix generosament al devot català.

En alguns punts es fa molt difícil la concòrdia, perquè els Evangelistes expliquen el fet d'una manera diferent. En el fons, però, no existeix cap contradicció. D'un mateix fet en donen un aspecte diferent. Si deu persones escriuen una ressenya d'un fet objectiu, coincidiran en la part essencial, però discreparan en alguns detalls. El mateix en poquíssims casos varen fer els Evangelistes. L'home copsa de les coses allò que més s'adapta a la seva ideologia i a la seva espiritualitat.

Les petites divergències que s'observen no tenen cap importància. En el fons tots els Evangelistes diuen el mateix.

El perill més gran en fer una concòrdia consisteix en la facilitat d'ometre frases i paraules que es troben en algun dels Evangelis.

El Dr. Ginebra ha seguit els principis de l'il·lustre P. Bover, autor de l'*Evangeliorum Concordia*.

El text és il·lustrat amb una gran profusió de notes que posen de manifest el talent i l'erudició del Dr. Ginebra.

Trobem molt encertat que es reproduïx l'exhortació del Dr. Torras i Bages, que segueix essent el guiatge espiritual de Catalunya, la qual serví de pròleg a la primera edició d'*El Sant Evangeli* que, traduït de la Vulgata, publicà el doctor Marian Serra, l'any 1912. Aquesta traducció és la que ha servit de base per a la concòrdia que ha fet el Dr. Ginebra.

A l'acabament del llibre hi ha un índex de paràgrafs, un índex alfabètic i un apèndix en el qual es transcriuen i es comenten les variants d'alguns fets evangèlics.

La Concòrdia dels quatre Evangelistes, que ens ofereix el Dr. Ginebra del benemèrit Foment de Pietat Catalana, és, doncs, admirablement feta, i mereix ésser llegida i meditada per tots els devots catalans.

CIVERA

Comisión Mixta del Trabajo en el Comercio de Barcelona. — Anales. — Vol. IV, número 4. — Director: Pedro Muntañola. — Tipografía Emporium, S. A. — Barcelona, 1925.

Mantes vegades hem fet l'elogi d'aquests excel·lents Anals, publicats per la Comissió Mixta del Treball en el Comerç de Barcelona. Avui, però, davant l'últim exemplar sortit de la impremta, en bibliografiar-lo sentim una angoixa. La motiva el "Comentari" que a tall de pròleg i de comiat figura al davant d'aquest número de més de tres centes pàgines, en el qual se'ns innova la supressió dels Anals com òrgan propi, voluntari i lliure de la Comissió Mixta.

D'ací i d'allà

Els nostres jugadors de fútbol han anat a descobrir les Amèriques.

Segons diuen els diaris, els han tractat com si fossin els representants de la cultura catalana.

Quin honor per a la família!

Els han fet tan bones proposicions que alguns d'ells pensen canviar de residència.

D'això sí que se'n diu estrènyer llaços.

Si van a Amèrica els fabricants de comèdies a fer diners, i les cupletistes castisses, bé hi poden anar també els dignes representants de la *cosa*.

Si se'ls queden ja poden els americans tenir la completa seguretat que no els reclamarem.

Avui el fútbol és un negoci.

I per a fer negoci és natural que els nostres jugadors hagin escollit Amèrica.

Als Estats Units, a causa d'una explosió de grisú, han mort sepultats quaranta obrers.

Sabem els diners que s'han perdut a les mines a causa de les vagues, però no sabem el nombre d'obrers que han trobat la mort dins les tenebres.

Seria una cosa horrible si es publicués una estadística dels minaires morts.

No mereixen aquests homes una mica més de pietat i de protecció?

Són els herois del proletariat. Els màrtirs del treball. Els homes abnegats que arrenquen els tresors de la terra perquè se'n gaudeixin aquells que no els estimen.

Segueix l'onada de calor amargant-nos l'existència.

Però quan serà que ens arribarà una onada de fresca?

Si llegiu el diari veureu que cada dia es cometen crims sagnants i que les dones s'arrenquen els cabells.

A Madrid hi han hagut noves insolacions.

Fa una calor asfixiant.

Es veu que a Madrid la cosa està que bufa.

Quan En Daví debutà al Teatre Eldorado, es va dir que ens donaria un repertori nou.

Per ara, el seu repertori és gairebé el mateix de quan actuava a Romea.

En Daví representa obres de broma. Té la dèria de fer-nos riure.

I tants pocs motius que tenim per a riure!

Un articulista de les planes estant d'un diari local, proposa que en les escoles primàries es creï una nova assignatura que tingui per objecte fer estimar el paisatge.

Trobem encertada la idea. Però aquestes lliçons no les donaríem als infants de les escoles primàries,

sinó a les senyoretes i als joves que van a estiuejar al camp.

Seria l'única manera d'aconseguir que alguns d'ells no profanin el paisatge, i que estimin més la visió pura de les muntanyes que els *fox-trot* i els *pericons*.

A Cartagena ha estat detingut el propietari d'una lleteria per haver venut llet en males condicions.

Han estat intoxicades més de cinquanta persones.

La llet que s'ha analitzat contenia una gran quantitat d'aigua bruta.

Mireu que són barruts aquesta gent. Almenys batgeassin la llet amb aigua neta.

El laboratori municipal ha trobat en l'aigua gèrmens d'insectes.

Vivim de miracle.

Us maten i us fan pagar les metzines. Sembla que encara us facin un favor. Es el mateix que si un botxí abans d'executar el reu li exigís una propina per fer-li el gran servei d'escapçar-li el cap.

Cada dia hi ha topades d'automòbils.

No es pot passar per les carreteres.

Hi ha gent que creu que un auto es un canó del quaranta dos.

En pocs dies han ocorregut molts accidents.

Corren, corren per les carreteres, i arriben a casa i no saben què fer...

A Angora han estat executats dos ex-ministres.

A l'hora de passar comptes, seran molts els que brandaran dalt d'una forca!...

L'ex-príncep coronat Jordi de Saxònia va a ser capellà, i aviat entrarà al Monestir catòlic de Friburg de Suïssa, si no ho ha fet ja. Els homes que cerquen la pau del cor, no troben altre camí que el del claustre, on no arriben les enveges ni les misèries del món.

Una Creu Pectoral d'or, incrustada amb brillants i ametistes, i un Anell Episcopal, foren obsequiats al Papa Pius XI, per Frederick Josephs Rinsman, escriptor americà en tòpics eclesiàstics, havent estat presentat al Sant Pare pel Cardenal Merry del Val. El Papa rebé l'obsequi amb apreciació; ambdues coses seran guardades en el Tresor de la Càmera de Sant Pere del Vaticà.

Mr. Rinsman, que viu a Bryant Pont, fou bisbe episcopal de Delaware (EE. UU.), havent abjurat en octubre de 1919 per convertir-se a l'Església Catòlica.

Els homes selectes del protestantisme que estudien i profunditzen el Catolicisme, vénen cap a nosaltres, a l'inrevés dels detritus del Catolicisme que abjuren la fe per passar-se al camp contrari. Els catòlics hi guanyem per un costat i altre.

El que passa

ESPANYA ENDINS

La qüestió de Tànger segueix a l'ordre del dia i de la nit; per cert un xic més fosca que dies passats.

Tothom dona la raó a Espanya, però res més que la raó.

La ciutat de Tànger és una olla de cols, com sol dir-se. Els sediments socials més abjectes hi tenen allà llur estada i furguen perquè segueixi el règim internacional que els permet realitzar tota mena de negocis a càrrec d'Espanya i, encara que sembla impossible, els colonistes francesos els ajuden en llur tasca...

Si Espanya no aconsegueix ara la possessió i el govern de Tànger i el territori internacionalitzat (contingut tot ell en la zona atorgada a la nació espanyola), ja pot donar per perdut el plet.

ESPANYA ENFORA

Més que la ridícula caiguda del dictador grec; més que el fracàs de les negociacions de patrons i obrers miners anglesos en busca de la sospirada solució i més que el reviscolament del franc, novament aixafat per la carta d'En Clemenceau a Coolidge; més que l'entrada d'Alemanya a la Societat de les Nacions; més que els corrents generosos iniciats en

importants sectors ianquis per a modificar, en sentit favorable a Europa, l'import dels consabuts deutes de guerra; més que tot això i que altres successos importants de caràcter mundial, té importància, al nostre entendre, la nota de l'*Osservatore Romano* favorable a la Societat de les Nacions.

Si bé alguna vegada, anys enrera, va emetre's algun judici simpàtic per a dita alta entitat, no donava peu per a adherir-s'hi com ara en dona la susdita nota de l'òrgan oficiós de la Santa Seu.

El reforç que en rep la Societat de les Nacions és gairebé decisiu. Els catòlics caldrà que ho tinguem en compte i, en el successiu, en lloc de combatre-la o fer-li el buit, procurem pels seus prestigis i la seva eficàcia en l'ordre polític internacional, com a instrument eficaç de la pau social i política entre els pobles civilitzats de la terra.

Quan el Vigia del Vaticà creu convenient aquesta orientació del món catòlic cap a la Societat de les Nacions, als catòlics no ens toca més que seguir-la.

Els maçons, despitats, sens dubte, per les derrotes que estant sofrint a Europa (a França, a Itàlia, etcètera), concentren els seus odis a la religió en les nacions més febles d'Amèrica.

Ara li toca el torn a la republiqueta de Guatemala. El seu govern, en el que predominen els ministres maçons, ha dictat una colla de disposicions neronianes, a estil mexicà, contra l'Església, contra les Ordres religioses, contra els drets dels ciutadans catòlics, perseguits com a feres pels agents d'aquell desatentat govern.

J.

**GANIVETERIA
ROCA
BARCELONA**

PLAÇA DEL PI, 3

(Enfront l'Església)

Navalles

Màquines d'afaitar

i demés eines de tall

**Màquina d'afaitar amb fulla
de navalla, exclusiva de la casa**

**Objectes per a
tocador i per
la manicura**

TALLER D'ESMOLAR

Noticiari

ESPANYA

Diuen d'Alacant que cada dia es deixa sentir amb més intensitat la crisi de minyones a la dita capital, tot i el gran nombre que per a dedicar-se a aquest servei hi van dels pobles de la rodalia.

En moltes llars el problema es planteja en difícils condicions, puix són nombroses les minyones que ultra exigir un sou molt crescut, posen com a condició marxar a llurs cases a la tarda. En realitat, són molt poques les que es conformen amb l'internat absolut.

També influeix en aquest conflicte un altre factor molt important. I és el fet que ara comencen els treballs de partir i seleccionar l'ametlla, tasca que compta amb la preferència de les noies, puix ultra proporcionar molts bons jornals, les deixa molt de temps lliures per a llurs expansions. Això fa que en arribar aquesta època, moltes minyones abandonin les cases en les quals presten llurs serveis per anar a les fàbriques de selecció d'ametlla.

Aquesta crisi de les minyones de servei és molt general, i a cada població té caires especials. Són infinites les llars en què aquesta crisi planteja problemes, de petit volum si es vol, però de sensibles conseqüències.

—A Oriola, un bon obrer que va treure 15.000 pessetes a la rifa, va comprar per 12.000 un camp a l'horta que li produeix, demés del seu manteniment i el de la seva família, unes 2.000 pessetes de producte líquid. La terra és una bona mare quan se la tracta bé.

—El Govern ha prohibit tota classe de rifes en festes majors, verbenes, etc. Posat a suprimir-les totes, com és que no s'ha recordat de la "Loteria Nacional"?

—L'Ajuntament de València ha tancat l'exercici 1925-26 amb un superàvit de *mig milió de pessetes*. Si fa no fa com l'Ajuntament de Barcelona.

—El Govern projecta la instal·lació de llatzarats pecuaris. No està malament si no en falten dels altres.

—L'Ajuntament de Madrid es proposa d'establir una Escola de Jardineria i Horticultura. A Barcelona en convindria una d'Arboricultura, perquè l'arbrat municipal fa pena de veure.

—Una comissió de la Cooperativa Obrera anomenada "L'Associació del Treball de Mieres" ha visitat el ministre del Treball per a demanar-li un crèdit de 180.000 pessetes que manquen a la dita Cooperativa per a realitzar els seus fins socials.

El ministre oferí complaure'ls.

—El ministre de Foment ha signat diverses reials ordres concedint un préstec de 61.568 pessetes a una societat de cases barates de Biscaia.

ESTRANGER

Fent *pendant* a la notícia sobre decreixement de la criminalitat a Anglaterra que publiquem en aquesta secció, llegim que a Moscou solament, segons l'última estadística, passen de cinquanta mil els nois

criminals. De grans no n'hi ha perquè... tots ells manen.

Aqueixa espantosa xifra s'explica per l'educació, diguem-ho així, que els pobres nois reben. La promiscuitat de sexes és semblant a la dels gossos, i de religió solament saben pronunciar el sant nom de Déu per a blasfemar-lo.

Aquest, és, pràcticament, el fi i la meta de la civilització que sols atany als béns i gaubances terrenals.

—L'últim Congrés Internacional de Presons celebrat a Londres ha posat de manifest el sorprenent descens que ha tingut la criminalitat a la Gran Bretanya. Cinquanta anys enrera les presons angleses comptaven amb més de vint mil condemnats, i ara no passen de vuit mil. Als presidis hi havia aleshores més de deu mil presidaris, i avui dia no arriben a mil sis cents. El nombre de presons ha baixat de 113 a 31 i els presidis, de 13 a 4.

Si, demés, es té en compte el creixement de població, el fet és verament asombrós i honra Anglaterra més que tota la seva glòria militar i econòmica.

Molt ha contribuït a aquest resultat l'exemplar judicatura anglesa.

—El govern d'Hongria ha rebaixat sensiblement els impostos. Aquest corrent d'economies es nota arreu del món, àdhuc al Japó, àdhuc als Estats Units. Espanya resta encara una dolorosa excepció.

—La política del nou govern francès, encaminada a l'abaratiment de la vida, no dona per ara grans resultats. Els comerciants la burlen de mil maneres i, demés, falten energies en els governants per a posar-los a ratlla.

—Les societats canadenques dels Estats Units organitzen una Conferència universal del blat per tal d'estudiar-lo en totes les seves formes, produccions i manipulacions i constituir després un Sindicat mundial del blat.

Què redimoni busquen els canadencs?

—La nova Turquia, entre altres novetats europees, ha adoptat l'escriptura llatina. El seu govern, per cert, acaba de penjar uns quants ministres acusats de traïdors.

Els turcs s'han tornat molt europeus en tot menys en això. Ara als ministres titllats de traïdors, a Europa, se'ls envia a estiuar a Creta.

—Els italians tornen a menjar el pa negre com en temps de la Guerra Gran. Així ho ha disposat el govern. No deuen ésser gaire panarres aquells ministres.

—El deute públic dels Estats Units ha disminuït en un any set mil milions de dòlars. Set mil milions de dòlars! És verament una xifra fantàstica!

—Aquests dies està reunit a Amsterdam el VI Congrés d'Estudiants Catòlics organitzat per la Internacional d'E. C. *Pax Romana*. Serà presidit pel representant de la Santa Seu. El Congrés promet fecunds resultats.

—El règim local sofreix contínues reformes a Itàlia. Ara la institució del Podestà (com si diguéssim el manader) s'ha estès a totes les poblacions, a les de primer ordre i tot.

—El pròxim mes d'octubre tindrà lloc a Viena un Congrés pan-europeu. El seu objecte és d'apropar totes les nacions al redós de la S. de les N.

—El Pare Sant ha concedit augment de salari a tot el nombrós personal del Vaticà. Allí, poques paraules i bons fets.

Gotes neurostèniques FOSFORADES "GENOVÉ"

A BASE DE FOSFOR PUR

Curen en poc temps la Neurastènia i Debilitat cerebral, produïdes pel desgast físic i intel'lectual. Valúos tònic dels nervis.

Aliment del cervell.

FARMACIA VDA. DR. GENOVÉ

RAMBLA DE LES FLORS, 5 - Tel. 2018 A.
BARCELONA i en totes les farmàcies

Ja ha sortit el primer volum de

La Bíblia en Català

Comentada i traduïda dels textos originals
pels

MONJOS DE MONTSERRAT

EL GENESEI

per Dom Bonaventura Ubach

— Preus de cada volum —

Paper japó	200 ptes.
Paper fil	60 »
Paper verjurat (amb rolligadura)	30 »

Prospectes i subscripcions: MONESTIR DE MONTSERRAT

Acadèmia Cots

Arcs, 10. - BARCELONA

FUNDADA EN 1879

Direcció general: Carrer Arcs, 10 (Places Santa Anna i Nova)

Telèfon 5041 A. - Apartat 782

CLASSES SELECTES separats els dos sexes per diferents pisos i escales

COMERÇ - IDIOMES

Procediments eminentment pràctics

CLASSES GENERALS, QUOTA MODICA

Constantment l'ACADEMIA COTS rep demanda d'alumnes per ocupar bones places.

ASSIGNATURES: Teneduria.—Càlcul.—Lletra comercial.—Correspondència.—Mecanografia.—Taquigrafia.—Francès i Anglès.—Alemany.—Classificació i Arxiu.—Alts estudis comercials.—Ortografia.—Dibuix industrial.—Linguòfons.—Màquines de calcular, etc.

SERVEIS DE LA COMPANYIA TRASATLÀNTICA

Línia de Cuba Mèxic.—Servei mensual, sortint de Bilbao el 17, de Santander el 19, de Gijón el 20 i de Corunya el 21, per a Havana i Veracruz. Sortides de Veracruz el 16 i de Havana el 20 de cada mes per a Corunya, Gijón i Santander.

Línia de Buenos-Aires.—Servei mensual sortint de Barcelona el 4, de Màlaga el 5 i de Càdiz el 7, per a Santa Creu de Tenerife, Montevideo i Buenos-Aires; empenent el viatge de tornada des de Buenos-Aires el dia 2 i de Montevideo el 3.

Línia de New-York, Cuba, Mèxic.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 25, de València el 26, de Màlaga el 28 i de Càdiz el 30, per a New-York, Havana i Veracruz. Retorn de Veracruz el 27 i de Havana el 30 de cada mes, amb escala a New-York.

Línia de Venezuela Colombia.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 10, de València el 11, de Màlaga el 13 i de Càdiz el 15 de cada mes, per a Les Palmes, Santa Creu de Tenerife, Santa Creu de la Palma, Puerto-Rico i Havana. Sortida de Colón el 12 per a Sabanilla, Curaçao, Puerto-Cabello, La Guaira, Puerto-Rico, Canàries, Càdiz i Barcelona.

Línia de Fernando Poo.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 2, de València el 3, d'Alacant el 4 i de Càdiz el 7, per a Les Palmes, Santa Creu de Tenerife, Santa Creu de la Palma i part de la costa occidental de Africa. Retorn de Fernando Poo el 2, fent les escales de Canàries i de la Península indicades en el viatge d'anada.

A més dels indicats serveis, la Companyia Trasatlàntica té establerts els especials dels ports del Mediterrani a New-York, dels ports del Cantàbric a New-York i la Línia de Barcelona a Filipines, les sortides de les quals no són fixes i s'anunciaran oportunament a cada viatge.

Aquests vapors admeten càrrega en les condicions més favorables i passatgers, als quals a Companyia dóna allotjament molt còmode i tracte esmerat, com té acreditat en son dilatat servei. Tots els vapors porten telegrafia sense fils.

XAROP PUIG

preparat per Z. Puig.—RIPOLL

Antiga i acreditada preparació per a combatre les pulmonies, bronquitis, catarros, tos i totes les afeccions de l'aparell respiratori.

De venda: En totes les farmàcies i centres d'específics.

FRANQUEO CONCERTADO